

РЕШЕНИЕ

№ 744

гр. София , 29.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 8-МИ ГРАЖДАНСКИ в публично заседание на петнадесети юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Иванка Ангелова
Членове:	Красимир Машев Златина Рубиева

при участието на секретаря Ива Андр. Иванова
като разгледа докладваното от Красимир Машев Въззивно гражданско дело
№ 20201000503547 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение № 1176/13.02.2020 г., постановено по гр. дело № 793/2018 г. по описа на СГС, I ГО, 12 с-в, са отхвърлени предявените от Р. К. Р. срещу Р. Т. Ф. и М. Т. Ф. кумулативно пасивно субективно съединени конститутивни искове с правно основание чл. 135, ал. 1 ЗЗД за обявяване на относителна недействителност (**непротивопоставим** спрямо кредитора Р. К. Р.) на договор за покупко-продажба на недвижим имот, обективиран в н. а. № 176/20.12.2017 г., съставен по н. д. № 151/2010 г. от нотариус В. А., сключен между Р. Т. Ф. (продавач) и нейната сестра М. Т. Ф. (купувач), по силата на който е прехвърлена 1/3 ид. ч. от правото на собственост върху втори етаж от двуетажна жилищна сграда, находяща се в гр. ***, кв. „****“, на ул. „****“ (бивша ул. „****“) № 47, заедно с 2/5 ид. части от общите части на сградата, без дворното място, върху което е построена сградата, представляващо УПИ VIII-183, в кв. 22, по ПУП на гр. ***, кв. „****“, при съседни на дворното място: улица, С. П. А., С. Г. А., С. В. и Я. Ш..

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е приел, че макар и Р.Р. да е кредитор на ответника Р.Ф. по договор за паричен заем от 10.04.2009 г. (тителар на акцесорно задължение - мораторна неустойка, възникнало по това заемно правоотношение), т.е. носител е на парично вземане, породено преди прехвърляне на релевантната идеална част от правото на собственост върху процесния имот, не е породено предявеното потестативно право, тъй като удовлетворяването на това вземане е гарантирано чрез друг вид обезпечение - учредена договорна ипотека, обективирана в н. а. № 110/10.4.2009 г., с обект процесния имот („в този смисъл, атакуваната сделка не засяга имуществения интерес

на кредитора, чието вземане е надлежно обезпечено на друго - предходно основание, а именно процесната ипотека”). От друга страна, с процесната транслативна възмездна сделка не се заплашва удовлетворяването на паричното притезание, чийто носител е ищецът по процесния договор за паричен заем, тъй като оспореният договор за покупко-продажба е сключен в интерес на ищеца-кредитор - получената от продажбата цена сума е била използвана за погасяване на главния дълг по процесното заемно правоотношение.

Срещу така постановеното решение е предявена въззивна жалба от ищеца, в която се навеждат правни доводи за неправилност на крайния съдебен акт на СГС поради неговата необоснованост и допуснати нарушения на съдопроизводствените правила. Въззивникът счита за незаконосъобразен правния извод на първоинстанционния съд, че оспорената транслативна възмездна сделка не го уврежда, тъй като процесната идеална част е предмет на учредено в полза на кредитора реално (вещно) обезпечение. В това отношение твърди, че с отчуждаване на тази идеална част от правото на собственост върху имота длъжникът намалява имущество, което служи за общо обезпечение на кредиторите (арг. чл. 133 ЗЗД), поради което ще бъде затруднено удовлетворяването на твърдяното акцесорно задължение (претендираната мораторна неустойка), възникнало по релевантното заемно правоотношение.

Въззиваемите са подали в законоустановения срок писмен отговор срещу въззивната жалба, в която излагат подробни правни доводи относно нейната неоснователност. Поддържат релевирания в първоинстанционното производство правен довод за недопустимост на предявения конститутивен иск.

Ищецът е подал и частна въззивна жалба срещу Определението на СГС, постановено по реда на чл. 248, ал. 1 ГПК, с което е оставена без уважение молбата му за отмяна на решението в частта, в която в полза на ответниците са присъдени сторените по делото съдебни разноски общо в размер на сумата от 1400 лв. - с единственото правно съждение, че съдебни разноски не се присъждат, в случай че не е представен Списък за тях по чл. 80 ГПК.

Съдът, като съобрази правните доводи на страните и събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на оспорения съдебен акт.

Жалбата е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, поради което е допустима, а разгледана по същество, се явява неоснователна.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните въззивни основания в жалбите.

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо.

Преди обаче въззивният съд да пристъпи към разглеждане на спора, предмет на делото, по същество, трябва да се произнесе относно допустимостта на предявения конститутивен иск с правно основание чл. 135, ал. 1 ЗЗД, като това обстоятелство обуславя

и допустимостта на обжалваното решение.

Не е спорно между страните, а и от н. а. № 110/10.04.2009 г., съставен по н. д. № 263/2009 г. от нотариус И. Д., се установява, че Р.Р. е предоставил в заем на Р.Ф. сумата от 70000 лв., която е следвало да бъде върната на две части: **1) 50000 лв.** - до 10.07.2009 г. и **2) 20000 лв.** - до 10.11.2009 г., като страните по заемното правоотношение са уговорили неустоечна клауза, съгласно която при забава за връщане на заетата сума в срока за заемополучателя се поражда акцесорно задължение за заплащане на мораторна неустойка в размер на 0,1% от невъзстановения заем - за всеки просрочен ден (обезщетение за причинените на заемодателя имуществени вреди поради виновно неизпълнение на паричното договорно задължение в темпорално отношение). Обаче заемополучателят е учредил реално (вещно) обезпечение - договорна ипотека върху имота, предмет и на увреждащата сделка, **единствено** за обезпечаване точното изпълнение на **главното** парично задължение - за връщане на предоставената в заем сума в размер на 70000 лв., но не и за поетото акцесорно задължение (за заплащане на уговорената мораторна неустойка).

Тъй като в полза на ипотекарния кредитор се поражда облигационно (потестативно по своето правно естество) субективно право да удовлетвори предпочитателно своето притезание от цената на ипотекираното имущество чрез изнасянето му на публична продажба, независимо в чия собственост се намира то (арг. чл. 173, ал. 1 ЗЗД), за яснота както на страните по ипотечното (обезпечителното) правоотношение, така и за третите добросъвестни лица - приобретатели или хирографарни кредитори на ипотекарния кредитор, при т. нар. специализация на ипотека трябва точно да се индивидуализират не само вещните права върху конкретно обособен обект (имот), който служи за реално (вещно) обезпечение, но и правните задължения, чието точно изпълнение е обезпечено чрез учредяване на ипотека (арг. чл. 166, ал. 2, предл. 2 ЗЗД - „за **определена** парична сума”, респ. чл. 167, ал. 2 ЗЗД - в ипотечния акт трябва **изрично** да бъде посочено обезпеченото вземане чрез неговите правноиндивидуализиращи признаци: правопораждащ юридически факт, вид, размер, падеж и пр.). Следователно, обезпеченото вземане не може да се извежда по тълкувателен път, а е необходимо по един недвусмислен за страните по обезпечителното правоотношение, респ. за **всички** останали добросъвестни правни субекти то да бъде индивидуализирано в ипотечния акт.

Макар и в т. 1 от процесния нотариален акт страните по заемното правоотношение да са възпроизвели всички свои съществени уговорки по сключения между тях договор за заем за потребление (паричен заем), вкл. и по отношение на уговорената мораторна неустойка, в т. 2 от нотариалния акт (именно в тази част е обективиран т. нар. ипотечен акт) не са посочили като обезпечено вземане тази акцесорна (неустоечна) престация. Напротив, обективираното в ипотечния акт съгласие за обезпечаване на конкретни вземания обхваща единствено главното парично притезание - предоставената в заем сума в размер на 70000 лв., но не и неустоечното задължение („За обезпечаване **вземането** на Р. К. Р. **в размер на 70000 лв.**, вкл. и при наличие на анекси в случай на разсрочване на **заема**

заемополучателят... учредява в полза на заемотателя... договорна ипотека върху...”. Следователно, акцесорното вземане, на което въззивникът-ищец в настоящото съдебно производство твърди, че е носител (уговорената в заемния договор мораторна неустойка в размер на 0,1% от дължимата сума за всеки просрочен ден), не е предмет на учредената ипотека (независимо дали тя е била подновена).

Поради тези правни съображения ищецът, който основава своята активна материална легитимация по отменителен иск с правно основание чл. 135, ал. 1 ЗЗД въз основа на твърдението, че е титуляр на акцесорно вземане в общ размер от 76790 лв., възникнало от договор за паричен заем, притежава правен интерес от предявяване на иска за обявяване за относително недействителна (непротивопоставима по отношение на него) на възмездната транслативна сделка, предмет на предявения Павлов иск, чрез която се намалява общото обезпечение на кредиторите по смисъла на чл. 133 ЗЗД (имуществото на длъжника). По същество в този смисъл е и формираната съдебна практика по реда на чл. 290 ГПК с Решение № 46/7.03.2016 г. на ВКС по гр. д. № 4352/2015 г., IV г. о., ГК - „В случая предявеният иск по чл. 135 ЗЗД е допустим. Вземането на кредитора срещу длъжника е обезпечено с ипотека върху имоти, различни от имотите, предмет на сделките, чиято относителна недействителност се иска за бъде обявена. Ищецът има правен интерес от конститутивния иск по чл. 135 ЗЗД, защото в резултат на предявяването му и прогласяване на недействителност на увреждащата сделка ще настъпи правна промяна в гражданските правоотношения между страните по делото”.

Следователно, макар и неправилно да е приел, че твърдяното вземане е обезпечено с ипотека, поради което „атакуваната сделка не засяга имущественият интерес на кредитора”, СГС е постановил допустимо решение и въззивният съд трябва да разгледа по същество пренесения пред САС с въззивната жалба правен спор.

Както е изяснено в Определение № 2426/29.10.2020 г., постановено по настоящото дело (по реда на чл. 267, ал. 1 ГПК), възникването на предявеното спорно потестативно право по предявения отменителен иск се обуславя от осъществяването на следните материални предпоставки (юридически факти): **1)** ищецът да е носител на твърдяното притезателно право, представляващо мораторна неустойка, т.е. трябва да се установи че Р. К. Р. е кредитор на ответника – Р. Т. Ф. (обстоятелството, че ищецът е кредитор се установява чрез **формална** преценка само от твърдените от него факти и представените доказателства, като материалната легитимация на ищеца може да бъде опровергана, само ако твърдяното от него вземане е отречено със СПН); **2)** да е налице увреждащо кредитора действие, с което обективно да се **намалява** имуществото на длъжника или **да се затруднява** удовлетворяването на кредитора и **3)** длъжникът и лицето, с което той е сключил увреждащата възмездна транслативна сделка, да са знаели за увреждането. Но когато твърдяната увреждаща възмездна сделка е сключена между сестри, какъвто е настоящият случай, в чл. 135, ал. 2 ЗЗД е уредена оборима презумпция за знание за увреждането.

Първите три правопораждащи спорното материално преобразуващо право по отменителния (Павловия) иск с правно основание чл. 135, ал. 1 ЗЗД юридически факти подлежат на главно и пълно доказване от ищеца, а опровергаването на уредената в чл. 135, ал. 2 ЗЗД презумпция за знание за увреждането е процесуално задължение на ответниците - чрез обратно, но пълно доказване. Страните по увреждащата сделка са необходими задължителни другари по смисъла на чл. 216, ал. 2 ГПК, при възникнала между тях съвместна пасивна процесуална легитимация.

В исковото производство, образувано по предявен конститутивен иск с правно основание чл. 135, ал. 1 ЗЗД за обявяване на увреждаща сделка на длъжника за относително недействителна по отношение на кредитора, обстоятелството, че ищецът е кредитор, се установява чрез формална преценка само от твърдените от него факти и представените доказателства (материалната легитимация на ищеца може да бъде опровергана, само ако твърдяното от него вземане е отречено със СПН). По същество в този смисъл са мотивите по т. 2 от ТР № 2/9.07.2019 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2017 г., ОСГТК („Съдът по Павловия иск изхожда от положението, че вземането съществува, ако произтича от твърдените факти /предмет на делото по чл. 135 ЗЗД не е самото вземане на кредитора, а **потестативното** му право да обяви за недействителна по отношение на себе си сделка или друго действие, с които длъжникът го уврежда (правоотношението, легитимиращо ищеца като кредитор, става предмет на делото **единствено** когато Павловият иск е обективно съединен с иск за вземането)/. Той може да приеме обратното **само** ако вземането е отречено със сила на пресъдено нещо”) и формираната по реда на чл. 290 ГПК константна каузална практика с Решение № 65/25.03.2016 г. на ВКС по гр. д. № 3800/2015 г., IV г. о., ГК; Решение № 552/15.07.2010 г. на ВКС по гр. д. № 171/2009 г., IV г. о., ГК; Решение № 328/23.04.2010 г. на ВКС по гр. д. № 879/2009 г., III г. о., ГК и пр. Поради тези правни съображения ирелевантни за правилното решаване на правния спор, предмет на настоящото производство, представляват всички поддържани и пред настоящата съдебна инстанция от въззиваемите-ответници възражения и оспорвания на твърдяното от ищеца парично вземане (че то не е възникнало, а ако е породено, то е било погасено чрез своевременно изпълнение на главното парично задължение, респ. че то е покрито с изтекла погасителна давност и пр.). Всички правни доводи относно невъзникването или погасяването на твърдяното и уговорено в нотариалния акт, обективиращ сключен договор за ипотека, акцесорно вземане, представляващо мораторна неустойка, са от значение за изхода на правен спор в съдебно производство, образувано по иск за заплащане на обезщетение за причинени на заемодателя имуществени вреди поради виновно неизпълнение на главното парично задължение (за връщане на предоставения паричен заем) в темпорално отношение - с правно основание чл. 92, ал. 1 ЗЗД. Именно в това съдебно производство съдът ще разгледа и въпроса дали уговорената неустоечна клауза е недействителна поради своята ексорбитантност (дали тя е уговорена извън своята обезпечителна, обезщетителна и санкционна функция).

Следователно, установена е първата материална предпоставка, обуславяща пораждането и съществуването на предявеното потестативно право, а именно че ищецът е

придобил качеството на кредитор (на 10.04.2009 г. - при сключването на процесния договор за паричен заем, по който е поето и акцесорното задължение за заплащане на мораторна неустойка) преди длъжникът Р. Т. Ф. да е прехвърлила притежаваната от нея 1/3 ид. част от правото на собственост върху процесната недвижима вещ на своята сестра М. Т. Ф. чрез оспорената увреждаща сделка, сключена на 20.12.2017 г.

За да бъде осъществен фактическият състав на чл. 135, ал. 1 ЗЗД, е необходимо извършеното от длъжника действие да е увреждащо интереса на кредитора. Такова действие може да бъде всеки правен и фактически акт, с който се засягат права, т.е. тези действия трябва да са от такъв характер, че да осуетят или затруднят осъществяване на правата на кредитора спрямо длъжника, напр. когато длъжникът се лишава от свое имущество, намалява го или по какъвто и да е друг начин затруднява удовлетворението на паричното или непаричното вземане на кредитора. Тъй като имуществото на длъжника служи за общо обезпечение на неговите кредитори – арг. чл. 133 ЗЗД, отчуждаването на имуществени права, включени в неговия патримониум, обективно води до намаляване както на неговия имуществен комплекс, така и на общото обезпечение на кредиторите, поради което всеки кредитор (привилегирован или хирографарен) по имуществено вземане може да предяви Павлов иск, тъй като той може да удовлетвори своето притезание, като насочи изпълнение срещу всяко имуществено право, принадлежащо на длъжника. Но когато намерението на страните по съответната транслативна сделка не е насочена към осуетяване удовлетворяването на кредитора, а напротив - с нея се цели именно тази правомерна последица (да се удовлетвори възникналото имуществено право на кредитора), тази сделка не е увреждаща - чрез нея не само не се застрашава общото обезпечение на кредиторите (арг. чл. 133 ЗЗД), а при преобразуване на едно непарично субективно право в парично, с което се удовлетворява изцяло имущественият интерес на кредитора, транслативната възмездна сделка не е увреждаща. Такъв е и настоящият казус.

От приетата от САС като компетентно изготвена и неоспорена от страните СОЕ се изяснява, че пазарната стойност на процесната 1/3 ид. част от правото на собственост върху имота, която е предмет на релевантната възмездна транслативна сделка, към момента на сключването на оспорения договор за покупко-продажба - 20.12.2017 г., възлиза на сумата от 37070 лв. (при отчитане на съответен корекционен коефициент за съсобственост и учредена договорна ипотека), респ. на сумата от 46335 лв. (без отчитане на такъв корекционен коефициент). Установява се, че процесната 1/3 ид. част от правото на собственост върху втория етаж на къщата е продадена за 30000 лв., като продажната цена би била по-висока от началната цена на тази идеална част съгласно чл. 485, ал. 4 ГПК, в случай че тя би била изнесена на публична продажба, а именно в размер на **29656 лв.** (37070 лв. x 80%), която е по-висока от данъчната оценка - 28940 лв. (арг. чл. 485, ал. 5 ГПК). С оглед на обстоятелството че при изнесена на публична продажба съответна идеална част обективно е по-нисък интересът да бъде предложена по-висока цена, ще участват по-малко наддавачи, респ. те не биха предложили значително по-висока от началната цена, поради което заплатената по оспорената транслативна двустранна сделка продажна цена - 30000 лв., е била действителната (пазарната).

Не е спорен между страните фактът, а и от двете представени от ищеца ордери за входящи преводи от 21.12.2017 г. (деня, следващ този, на който е сключен оспореният договор за покупко-продажба) се установява, че купувачът - сестрата на длъжника и ответник в настоящия процес М. Т. Ф., е изпълнил чуждо задължение (на продавача Р. Т. Ф.), възникнало по процесния договор за заем, обезпечен с ипотека върху процесната 1/3 ид. част от правото на собственост (в първия ордер е удостоверено, че с получената от продажбата на тази идеална част продажна цена е заверена сметката на заемотателя-ищещ със сумата от 29984,62 лв. - изрично е посочено следното основание на това безкасово плащане: **„покупко-продажба имот, връщане заем ипотека от 10.04.2009 г., Р. Ф., равностойност на 30000 лв.“**; а във втория - 39979,50 лв., с посочено основание на безкасовото плащане: **„връщане остатък заем ипотека от 10.04.2009 г., Р.Ф., равностойност на 40000 лв.“**). Правнорелевантният факт, че с тези две безкасови плащания трето на заемното правоотношение лице и купувач по оспорената възмездна транслативна сделка - М. Т. Ф., е изпълнило породеното от процесния договор за паричен заем главно парично задължение, се изяснява и от признанието на ищеца, обективизирано в исковата молба. Следователно, дори и да е възникнало твърдяното акцесорно вземане, обуславящо качеството на кредитор на ищеца - мораторна неустойка в размер на 76790 лв., той е приел изпълнение на главното парично задължение (връщане на заемната сума), поради което страните по взаимно съгласие са изменили диспозицията на правната норма, регламентирана в чл. 76, ал. 2 ЗЗД, която урежда поредността на едно главно лихвоносно задължение при възникнали акцесорни престации. В този смисъл са и мотивите към т. 1 от ТР № 3/27.03.2019 г. на ВКС по т. д. № 3/2017 г., ОСГТК - „При предложено от длъжника изпълнение със забава на лихвоносно парично задължение, което не е достатъчно да покрие лихвите и главницата, длъжникът може да посочи кой елемент на дълга погасява, но този избор не е обвързващ за кредитора. Кредиторът **може да приеме** така предложеното изпълнение; да откаже да приеме изпълнението, ако няма интерес от частичното плащане или да извърши погасяването по реда на чл. 76, ал. 2 ЗЗД“. Съобразно релевираните в исковата молба фактически твърдения кредиторът е приел предложеното изпълнение на главното парично задължение, поради което е настъпил целеният от купувача на 1/3 ид. част от правото на собственост върху процесния имот правен резултат - изцяло погасяване **на главницата** по договора за паричен заем.

Както бе изяснено, учредената договорна ипотека обезпечава точното изпълнение **единствено** на това главно парично задължение, а не е и на твърдяната от ищеца акцесорна престация - заплащане на мораторна неустойка. Следователно, дори и тази ипотека да е била подновена, с изпълнение на обезпеченото парично задължение, ипотечното право е прекратено (то е акцесорно по отношение на вземането, което обезпечава, поради което следва неговата съдба). Именно постигането на този двоен правопогасителен ефект е целен с оспорената възмездна транслативна сделка - със заплащането на уговорената продажна цена да се погаси част от процесния паричен заем (30000 лв. от 70000 лв.; по първото безкасово плащане), а с изплащането на остатъка в размер на 40000 лв. (по второто безкасово

плащане) да се погаси не само **изцяло** главното задължение по договора за паричен заем, но и да се прекрати ипотечното право върху придобитата от купувача 1/3 ид. част от процесния имот (т.е. купувачът да придобие тази идеална част „чист” от обезпечителни права). Чрез тези две плащания **изцяло** е бил удовлетворен кредиторският интерес, тъй като с оглед действителната пазарна стойност на процесната 1/3 ид. част - към момента на сключване на оспорената двустранна възмездна сделка е в размер на **37070 лв. (29656 лв.** при начална цена при евентуалното ѝ изнасяне на публична продажба - 37070 лв. х 80%; съдът приема тази цена за релевантна по вече изложените правни съображения), респ. на сумата от 46335 лв. (37068 лв. при начална цена при евентуалното ѝ изнасяне на публична продажба - 46335 лв. х 80%), кредиторът не би удовлетворил изцяло своето парично вземане в размер на сумата от 70000 лв. (за връщане на предоставения паричен заем). Напротив, чрез оспорената транслативна възмездна сделка той е получил **по-висока имуществена облага** - изцяло погасяване на заема в размер на 70000 лв. (единствено, за да прекрати ипотечното право върху придобитата от него 1/3 ид. част от правото на собственост върху процесния имот, купувачът е погасил не само част (в размер на уговорената продажна цена - 30000 лв.), а изцяло главното парично вземане - за връщане на предоставения на продавача паричен заем. В този правен и житейски конекситет трябва да се разглежда сключването на оспорената възмездна транслативна сделка. Или по друг начин казано - кредиторът изцяло не би удовлетворил своето главно парично вземане, в случай че не бе сключен процесният договор за покупко-продажба, а при изнасянето на това имущество на публична продажба би получил единствено сума, приблизително равняваща се на уговорената по този транслативен договор продажна цена (**30000 лв.**, при съобразяване и на правнорелевантното обстоятелство, че при разпределяне на получената цена при осребряването на принадлежащото на длъжника имущество преди ипотечното право предпочитателно се удовлетворяват сторените в производството разноси, вкл. и тези, които се дължат на съдебния изпълнител, както и вземанията на съответната община, представляващи данък сгради - арг. чл. 136, т. 1 и т. 2 ЗЗД).

Следователно, процесната разпоредителна сделка, с която ответницата Р. Т. Ф. се е разпоредила с притежаваната от нея 1/3 ид. ч. от процесната недвижима вещь в полза на ответника М. Т. Ф. (тази възмездна транслативна сделка е обективирана в н. а. № 176/20.12.2017 г., съставен по н. д. № 151/2017 г. от нотариус В. А.), не представлява увреждащо кредитора действие, тъй като по този начин тя не е затруднила евентуалното удовлетворяване на кредитора от имуществото ѝ - чрез неговото намаляване. При тази преценка трябва породените от договора за заем парични задължения (главни и акцесорни) да се разглеждат в своето логическо единство и взаимовръзка, поради което за правилното решаване на правния спор, предмет на настоящото исково производство, е ирелевантно дали с цената от процесния имот е погасено само главното, а не е и **твърдяното** акцесорно задължение - в икономическия смисъл на това понятие за интереса на кредитора те като сбор представляват една глобална сума.

Тъй като в процеса на доказване в настоящото исково производство не се установи

една от материалните предпоставки, обуславящи възникването на предявеното потестативно право, а именно че оспорената транслативна възмездна сделка уврежда интереса на кредитора, въззивният съд не следва да разглежда дали са настъпили и останалите юридически факти, включени в уредения в чл. 135, ал. 1 ЗЗД фактически състав.

Тъй като правният извод, до който настоящата съдебна инстанция достига, съвпада изцяло с правните съждения на първоинстанционния съд, обжалваното решение трябва да бъде изцяло потвърдено, а въззивната жалба оставена без уважение.

Предявената частна въззивна жалба срещу Определението на СГС, постановено по реда на чл. 248, ал. 1 ГПК, също е неоснователна. Съгласно разпоредбата, уредена в чл. 69, ал. 1, т. 4, във вр. с т. 2 ГПК, цената на иска е в размер на данъчната оценка на имота, която възлиза на сумата от 28736,90 лв., а нормативният минимум на дължимото адвокатско възнаграждение - в размер на 1392,11 лв., който значително надвишава уговореното адвокатско възнаграждение (**по 700 лв.** за всяка една от ответниците). От представените два договора за правна защита и съдействие се установява, че уговореното адвокатско възнаграждение в размер по 700 лв. (за всяка една от ответниците) е изцяло заплатено, като в тази част този договор притежава правните последици на разписка (арг. чл. 77, ал. 1 ЗЗД). От друга страна, **при определяне** отговорността за разноските е ирелевантно дали страната е представила Списък за разноските по реда на чл. 80 ГПК.

При този изход на спора на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, във вр. с чл. 273 ГПК в полза на въззиваемия М. Т. Ф. трябва да бъдат присъдени сторените съдебни разноски пред САС в размер на сумата от **700 лв.**, представляваща уговореното и заплатено адвокатско възнаграждение за осъщественото процесуално представителство пред въззивния съд (поради вече изложените правни съображения неоснователно се явява възражението на въззивника по чл. 78, ал. 5 ГПК за прекомерност на това адвокатско възнаграждение).

Така мотивиран, Софийският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 1176/13.02.2020 г., постановено по гр. дело № 793/2018 г. по описа на СГС, I ГО, 12 с-в, както и Определение от 10.07.2020 г., с което е оставена без уважение молбата на Р. К. Р. с вх. № 53773/16.06.2020 г. за изменение на Решението в частта му за разноските - по реда на чл. 248, ал. 1 ГПК.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, във вр. с чл. 273 ГПК Р. К. Р., ЕГН *****, с адрес гр. ***, бул. „****” № 68, вх. 2, ет. 3, ап. 35 **да заплати** на М. Т. Ф., ЕГН *****, с адрес гр. ***, ул. „****” № 47 сумата от **700 лв.** - съдебни разноски пред САС.

РЕШЕНИЕТО, в частта, в която е оставена без уважение частната въззивна жалба срещу Определение от 10.07.2020 г. на СГС, представляващо по своето правно естество

определение, може да се обжалва с касационна частна жалба пред ВКС в 1-седмичен срок от получаване на препис от него от страните, а в останалата част - с касационна жалба пред Върховния касационен съд по правилата на чл. 280 ГПК в 1-месечен срок от връчването му на страните.

ДА СЕ ИЗПЛАТИ на вещото лице Б. Д. Б. от приетата от САС съдебна оценителна експертиза допълнително сумата от 200 лв. от определеното от съда и внесено от Р. К. Р. допълнително възнаграждение в размер на 200 лв.

ПРЕПИС от настоящото Решение да се връчи на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____